

Afrika Koerier

nr 2 december 2010

Vakantieliefde Afrika!

Een verslag van drie bezoeken van vrijwillige medewerkers naar de AMS-projecten in Afrika willen we u niet onthouden. Want het werk onder kinderen in Afrika in nood gaat gestaag door.

Oeganda

Rita Kolkman heeft Florence Naduk, de coördinator van ons project in Matany deze zomer opgezocht. Ze schrijft: "Het is een feest om Florence in Oeganda bezig te zien. Ze is daar zó thuis. Het is zonder enige twijfel haar plek, daar hoort ze thuis! Ze dwingt overal groot respect af: een dochter van het volk, die van het "rijke" westen terugkeert naar het volk van haar vader, móet noodzakelijkerwijs wel goede bedoelingen hebben. Dat wisten we al, maar ze heeft hart voor de zaak en dat laat ze vlnr: Rita, vriendin Florence en Florence

Ze is druk bezig om stapsgewijs het project te ontwikkelen zoals is afgesproken. De grond waar de school op wordt gebouwd is aangekocht. Ter plaatse vroeg ze de stamoudsten om hulp en de landeigenaren doneerden de helft van de noodzakelijke grond voor het project. Wat laat zien dat haar bevolking haar zeer verwelkomt en er reeds nu een breed draagvlak is voor het werk dat ze begon te doen! Het draait allemaal om een school voor vakonderwijs vooral op meisjes gericht die op de één of andere manier de boot hebben gemist in het onderwijs. Het is een grote lap grond in een arm gebied waar de mensen overwegend in hutten wonen. De Karamajong zijn familie van de Masai, een stam die in het westen beter bekend is. Als de school eenmaal gerealiseerd is, met alles er op en er aan, dan ken je het gebied niet terug. Er zal een enorme ontwikkeling plaatsvinden. Dat is één van de redenen waarom juist daar een school moet komen. Vol trots heeft Florence de lap grond laten zien. De mensen zijn erg vriendelijk in Karamoja. Je wordt voortdurend begroet met "hello mzungu", dat betekent "hallo blanke" en dat bedoelen ze vriendelijk. Florence heeft me voorgesteld aan hen met wie ze samenwerkt. Ook lopen we overal naar binnen, zoals bij de gemeente, de provincie en anderen, zonder enig probleem. Dan wordt een praatje gemaakt en blijken ze haar inmiddels overal te kennen en op prijs te stellen. Ze weten waarmee ze bezig is. De ontmoeting met haar familie – onder wie haar vader – heb ik als heel bijzonder beleefd. Haar vader is een boeiende "muzee" (wijze oude man), die zelf ook in het onderwijs gezeten heeft en enorm blij is met de plannen van Florence. Hij is zichtbaar trots op zijn dochter en Florence op hem."

zien ook! Prachtig om haar zo bezig te zien! Ze is betrokken sinds een paar weken het huis van de Northern Ugandan Rehabilitation Project. Het is een bewaakte plek waar meer huizen staan die bewoond worden door mensen die op één of andere manier met ontwikkelingswerk bezig zijn. Een – voor de begrippen daar - mooi huis, waar Florence met heel veel plezier woont. Eindelijk heeft ze haar eigen plek in Oeganda.

In oktober was Florence in Hoogeveen om haar achterban bij te praten over de ontwikkelingen. Ze is nog bezig met het oprichten van de

Andreas Manna Foundation Uganda. Dat gaat niet zo snel want de Afrikaanse burgerlijke molen draait langzaam. Maar op het stuk grond is inmiddels een omheining geplaatst en ook is er onderzoek gedaan naar de aanwezigheid van water. Die is gevonden, zodat spoedig na haar terugkeer met het boren van een "borehole" zal worden begonnen. Water wordt dan van grote diepte opgepompt in een bassin van waaruit het over de site wordt verspreid. Zodra dat er is en in Nederland de financiën gerealiseerd zijn, kan met de

bouw van de school worden begonnen. Daarbij heeft Florence haar achterban opgeroepen om haar te helpen, wat nu voorzichtig op gang komt.

Florence (R) en vrouw uit haar stam (L)

Kenia

Ineke Veldman bezoekt deze zomer het project in Kenia. Ze schrijft:

"Ik had geen vakantieplannen maar opeens deed zich de mogelijkheid voor om naar Karungu te gaan. Die kans grijp je natuurlijk met beide handen aan! In 2007 bezocht ik het project ook. Toen vroegen de kinderen "kom je nog eens terug?" en ik beloofde dat te doen. Ik weet niet wie blijer was dat ik deze belofte waar kon maken, de kinderen of ik. Na een dag vliegen en daarna nog een dagreis in de auto door het Afrikaanse land, kwam ik aan op het project. Het weerzien was hartverwarmend. Zowel met de kinderen als ook met baba William en mama Peres, die het project coördineren. Het is heel even aftasten, maar binnen een uur na aankomst zitten de eerste kleintjes al bij me op schoot! Geen geruzie of getrek, gewoon de kleinsten naar voren duwen en dan geduldig afwachten wanneer de ander aan de beurt is. Ik ben er ruim een week, dus het heeft geen haast! Het is geweldig om te zien hoe groot ze geworden zijn en hoe gezond ze er uitzien. De kleine meisjes van toen 12 jaar zijn nu jonge tieners van 15. Prachtige meiden met een uitstraling waar ik met bewondering naar kijk en erg van geniet. Hetzelfde geldt voor de stoere tienerjongens. De wat oudere kinderen studeren nu veelal in Nairobi of in andere plaatsen, waardoor ze alleen in december, de grote vakantie, in Karungu zijn. Het is mooi te zien hoe deze tieners als vanzelf sprekend hun verantwoordelijkheid oppakken in de zorg voor de kleintjes. Er zijn twee "tantes" in het weeshuis die dag en nacht zorgen voor de kinderen: eten koken, helpen met huiswerk, mee naar de dokter enz.. Maar de oudste kinderen van de groep zorgen als grote broer

en zus voor de kleinere. Troosten, zorgen dat spelletjes goed gaan en dingen eerlijk verdeeld worden. Ze geven hun snoepje aan één van de kleintjes. Die vinden het prachtig op schoot en de wat oudere lopen graag hand in hand met me. Ze zijn vereerd als ze mijn tas mogen dragen. Op de markt in Karungu word ik geconfronteerd met Afrika zoals het voor de meeste Afrikanen geldt: armoede, hitte, hard en zwaar werken, geen of weinig eten. Een moeder die op haar hoofd haar handeltje draagt, of een toren van wasgoed en keukengerei waarmee ze richting het meer loopt, kind op de rug en een sliert kinderen achter haar aan, gekleed in - wat wij zouden zeggen - vodden! Ze komen in Karungu om water te halen, de was te doen, het etensgerij af te wassen en zichzelf en de kinderen te wassen. Dat alles met op nog geen meter afstand het vee dat in het water wat komt drinken en baden en daar zijn behoefte doet! In het dorp zijn rijen hutjes van golfplaten in de rotsachtige bodem bevestigd, waar hele gezinnen in leven en ook nog huur voor moeten betalen. Als ik een blik naar binnen werp zie ik alleen een paar stenen met een ronde pot erop en takken eronder. Dat is dus de "keuken!" Ergens anders liggen

wat kleden en matjes op de grond. Dat is de "slaapkamer"! Alles in één op vijf vierkante meter. Nu maar hopen dat er voldoende voedsel is. Achter de hutjes is een soort open terrein waar resten afval worden verbrand. Er snuffelen nog wat varkens rond. Ik dacht dat wanneer je dit alles al eens gezien had, het ook minder erg zou zijn. Maar dit went nooit! Kleine kinderen, jonge moeders, oude vrouwtjes in erbarmelijk omstandigheden. In mijn ogen mensonterend. Hoezo millenniumdoelen? In 2000 hebben regeringsleiders van 189 landen internationale afspraken gemaakt: vóór 2015 moeten armoede, ziekte en sterfte bij geboorte, aids en honger teruggedrongen zijn. We zijn al tien jaar verder, in de drie jaar sinds mijn vorige verblijf zie ik geen verandering. Er

Ineke met kinderen

wordt zoveel gepraat, waarom doen we zo weinig? Er schijnt een "crisis" te zijn in de westerse wereld. Wie denkt nog aan hen daarginds? Waarom zouden we wachten totdat regeringsleiders iets doen? De nood is nu enorm! Waarom niet iets van onze - nog steeds enorme - rijkdom delen, vraag ik me af. Waarom wenden mensen hun hoofd af en willen ze het niet zien? Hoezo crisis? Ook al is het iets minder in Nederland, niemand hoeft hier te sterven van de honger, te leven in een blikken hut, slootwater te drinken, elk kind kan naar school en naar de dokter en heeft gelukkig een bed

om in te slapen. Het maakt me boos en verdrietig te zien dat er nog zoveel ellende is waar niets aan gedaan wordt! Maar anderzijds wordt ik blij en bemoedigd als ik zie dat er mensen zijn die wél helpen, zodat onze kinderen in Karungu geholpen worden. De jeugd heeft de toekomst! Terug in Nairobi ontmoet ik enkele van de jong volwassen kinderen. Ze hebben inmiddels een baantje of studeren nog. Prachtige jonge mensen, ontzettend dankbaar voor de kans die hen geboden is of nog wordt om te kunnen ontsnappen aan de straat en een te vroege dood. Vol passie pratend over de toekomst en over hun plannen. Tot tranen toe geroerd, net als die dag daarvoor in Karungu, neem ik ook hier weer afscheid van de Karungukids. Ze drukken me op het hart om iedereen die helpt, enorm te bedanken en te zeggen dat ze voor u bidden! Is er een mooier geschenk? Dank voor de hulp die u geeft. Geeft u nog niet? Denkt u eens in: honderd mensen die € 5,00 per maand geven is wel € 500,00. Hoeveel kinderen kunnen we daar al mee helpen? En wat mist u daar nou eigenlijk mee?"

Ghana

Astrid den Haan, Hetty Wesseling, Gerja Everts en Yvonne Veldman bezochten het project in Takoradi, Ghana. Ook zij hebben beschreven

Vlnr: Astrid, Yvonne, Gerja en Hetty

wat ze zagen: "op de heenreis komen we langs verschillende dorpjes waar de armoede duidelijk zichtbaar is. We zien hoe vele huizen nog gebouwd zijn van leem. Dat betekent dat deze huisjes na een heftige regenbui er zomaar niet meer staan, omdat het leem dan wegspoelt. Ook zien we hoe kinderen schamel gekleed over straat sjouwen met hun handeltje. Ze hopen voldoende te verkopen zodat ze deze dag kunnen eten. Hardcore beelden die je niet zomaar kunt wegzappen. Of je nu links of rechts kijkt, overal zie je ze. Ze kijken naar je met hun grote zwartbruine ogen

die vaak leeg zijn, geen leven meer. Je ziet kinderen van alle leeftijden op straat, jong en oud. Meisjes van de straat: niet zelden ook zwanger! Waar moet dit nieuwe wonder geboren worden, in de goot? Wie leert deze aanstaande jonge moedertjes wat het inhoud om voor een kleine te zorgen? Of gaan ze hun eigen kind verhandelen zodat er weer te eten is? Wie heeft er aandacht voor ze? Of is er alleen aandacht van hen die ze willen misbruiken? Ze zijn zelf nog een kind! Wie ruimt plaats voor de moeder en voor haar kind? Ze zal het zelf allemaal moeten "uitdokteren", gewoon... op straat! Vanaf het moment dat deze jonge moeders op straat komen vechten ze om te overleven. Als eenmaal het kleine wonder is geboren dan zullen ze niet meer alleen moeten vechten voor zichzelf maar ook voor hun kleine. Wat een zware verantwoordelijkheid voor deze jonge meiden. Maar waar kunnen ze heen? Wie help ze? Is er nog hoop? Is er sprake van een toekomst? Zal haar kind naar school gaan? Is er voor haar en het kind gezondheidszorg? Wie ziet naar ze om? Alleen de mensenhandelaren? Al deze beelden, even zo vele vragen zijn de afgelopen dagen door ons hoofd gegaan. We zijn blij met onze meiden in de opvang! Ze zijn veilig! Bijvoorbeeld Genevive (17 jaar). Ze heeft een plek gevonden in het AMFO huis in Takoradi. Op het moment dat zij bij ons kwam was zij 6 maanden zwanger en ging het niet zo goed met haar. Met de nodige aandacht krabbelde ze langzaam weer op en werd drie maanden later Henk geboren. Henk was zeer magertjes bij zijn geboorte, maar gelukkig zien we nu dat het een mooi mollig ventje is en het goed met hem gaat. Voor deze jonge straatmoeder is een plaats. Haar zoon werd geboren met een dak boven zijn hoofd en goede zorg. Voor haar en hem is er hoop op een toekomst. Ze krijgt van Lucy hulp bij de verzorging van haar kleine en tips hoe ze hem op moet voeden. Het maakt blij om te zien. Uit dank voor de hulp heeft Genevive haar

zoontje Henk genoemd, naar de oprichter van de AMS. Is het eigenlijk ook geen eerbetoon aan ieder die ons helpt om voor haar te zorgen? De kinderen uit het aangrenzende dorp Mpatado - een reeks van slums die op een dorp lijkt - komen regelmatig naar de dagopvang. Ze showen ons hun danskunsten. Dat kunnen ze heel goed. We hebben knieën te kort en er wordt gevochten om een plekje op schoot of bij ons in de buurt. Heerlijk al die kinderen om ons heen. Aan het einde van het dansprogramma nemen de kinderen ons mee naar hun dorp. Trots laten ze zien wie hun ouders zijn en zelfs trots op de krot waarin ze wonen. Veelal niet meer dan een paar planken. Op diverse plaatsen de stank van het open riool en daaromheen spelende kinderen. Konden we die trotse gezichtjes maar laten zien! Jij komt hun huis bekijken en wilt hun ouder(s) of verzorger(s)

ontmoeten. Want wie is er anders geïnteresseerd in hen? Het welkom is hartelijk. De moeder van Samuel en Ruth geeft ons met een brede lach en een Afrikaans dansje een dikke knuffel. Samuel stelt ons trots voor aan zijn oma. Wie verzorgt daar eigenlijk wie?

Wat een heerlijke mensen. Zo warm, zo hartelijk terwijl ze niets en dan

Gerja wordt ingevlochten

ook echt niets bezitten. Je gaat je schamen voor de kleren die je draagt en de camera's die aan je armen bungelen." Yvonne legt uit dat het haar eerste keer in Afrika was. "Niet te geloven dat de mensen hier zó primitief kunnen leven. Dat in echt te zien is nog eens wat anders dan op tv. Je ziet met eigen ogen dat het echt zo is en kunt er niet

Yvonne met Henk

omheen. Het is zo echt. Ze laten niet het ergste stukje zien. Dat is er niet, want het is overal één grote armoede. Het is mooi dat de mensen zo vriendelijk zijn, in de dorpjes en op

de markten. Ze zijn er zo gericht op op elkaar. Relaties zijn hier van levensbelang! Astrid was vaker in Afrika maar steeds weer valt de enorme tegenstelling met het westen weer op! "Het is oneerbiedig gezegd eigenlijk een grote bende op straat. Overall afval en stof. Het is zo anders. Wij kunnen het hier allemaal prima zelf en schijnen elkaar niet meer zo nodig te hebben. Zij zijn daar juist gericht op het menselijke contact, ze zijn gastvrij en vriendelijk. Ze zien om naar elkaar en zorgen voor elkaar. Zelfs ons gaven ze als het mogelijk was, dat wat ze niet hadden!

Hetty met kinderen uit Mpatado in de dagopvang

Astrid met meisje van nachtopvang

Affrikaloop

De vijfde Afrikaloop was opnieuw een prachtig succes!

Alle medewerkers draaiden op volle toeren in hun vrije tijd, om de week tot in de puntjes te organiseren.

Onderhand komt er heel wat bij kijken, maar een ieder beleeft enorm veel plezier aan deze jaarlijkse uitdaging. De opbrengst was

weer heel mooi, de pers gewillig, de bestuurders aan alle kanten meewerkend. De dagwandelaars zijn een soort familie geworden die we graag in de watten leggen! Buiten de loop om, helpen ze ons zelfs met het uitzetten van de routes en tijdens de loop is het een lust om te zien hoe ze genieten. Er zijn wandelaars die zich lieten sponsoren. Ook zonder hen kon het geen succes worden! Uitgebreide informatie kunt u een verslag met foto's vinden op onze website (www.andreamanna.org).